

91/7/30

ΙΔΟΥ Ο ΝΥΜΦΙΟΣ...

—Ξαφνικά ανακάλυψα ότι είμαι από τους ελάχιστους εκείνους που δεν έχουν κάνει ακόμη σχέδια για το καλοκαίρι τους. Βρέθηκα χθές με μιὰ συντροφιά. Κύριο θέμα τῆς συζήτησης.:

—Ποῦ θὰ πάτε για δι-ακοπές; Ἐμεῖς τὸν Ἰούλιο θὰ πάμε στὴ θάλασσα, τὸν Αὐγούστο στὸ βουνό. Κρατήσαμε δωμάτια ἐδῶ καὶ μῆνες.

—Ἄ, ἐμεῖς θὰ κάνουμε κατασκήνωση. Ἐχουμε ἓνα μικρὸ ἀντίσκηνο.

—Ἐμεῖς θὰ πάμε ταξίδι φέτος.

—Ἐμεῖς θὰ πάμε στὸ χωριό...

—Ἐμεῖς...

—Ἐγὼ ἀπέμεινα νὰ συλλογίζομαι.

Πότε μπήκε κι' ὅλας τὸ καλοκαίρι καὶ δὲν τὸ πήραμε εἶδηση; Βέβαια δὲν τὸ πήραμε εἶδηση εἶναι τρόπος τοῦ λέγειν, γιατί τὸ νιώθουμε συνέχεια νὰ μᾶς σφυροκοπᾶ κατακέφαλά καὶ νὰ μᾶς λούζη με ἰδρώτα.

—Ἀπορροφημένοι ὅμως με τὶς δουλειές μας ἀνοιξάμε ἀπλῶς ἀφηρημένοι τὰ παράθυρα μας φόρέσαμε κάτι λεπτὸ καὶ συνεχίσαμε τὴ δουλειά. Για σχέδια ὅμως, μπά!

—Καλὴ ἰδέα τὸ βουνό, ἀλήθεια. Νὰ κανονίσουμε κι' ἐμεῖς;

—Τώρα; Ἄ, ποῦ νὰ βρῆτε σπίτι. Ξενοδοχεῖο... ἴσως... εἶναι ὅμως πανάκριβα.

—Ἐ, τί νὰ γίνῃ, κι' ἡ θάλασσα εἶναι καλή...

—Ἄ, οὔτε ἐκεῖ δὲν βρίσκῃς πιά. Ἰδίως με τὸν τουρισμό.

—Ἐ δὲν βαριέσαι, θὰ μείνουμε τότε σπίτι μας, καὶ θὰ πηγαίνουμε ἐκδρομές...

Τὴν ὥρα ποῦ τὰ λέω αὐτὰ θυμάμαι τὸ περσινὸ χρόνο ποῦ «μείναμε σπίτι μας καὶ πηγαίναμε ἐκδρομές». Θυμάμαι πῶς περιμένναμε μιὰ Κυριακὴ για νὰ ξεκουραστοῦμε στὸ ὑπαιθρο ἐμεῖς καὶ κυρίως τὰ παιδιὰ. Θυμάμαι ἕκὸμη τὴν ταλαιπωρία, τρέχε με τὸ αὐτοκίνητο νὰ βρῆς μέρος για μπάρ-ἴο, τρέχε με τὸ αὐτοκίνητο νὰ πᾶς στὸ σπίτι νὰ ξεκουραστῆς κι' οὔτω καθεξῆς, μιὰ τρεχάλα ὅλο τὸ καλοκαίρι. Καὶ ἡ ταλαιπωρία τῶν παιδιῶν, ἄς μὴν τὰ λέμε. Μελαγχολῶ.

Ἐλα καημένη! Τί ἔχεις;

Τί σκέφτεσαι; Οἱ φίλες ποῦ τὰ προνοοῦν ὅλα γυρνοῦν στοργικὰ πάνω μου.

—Τί σκέφτομαι; Τὴν παραβολὴ με τὶς μωρὲς παρθένας. Μόνον ποῦ ὁ νυμφίος στὴν προκειμένη περίπτωση εἶναι τὸ θερμὸ καλοκαίρι τῆς Κύπρου.